

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie ze skargi P. W.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. I CSK 1741/22, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 11 września 2024 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem datowanym na 8 maja 2024 r. P. W. (dalej: „skarżący”) wniósł skargę na naruszenie prawa strony w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki domagając się stwierdzenia przewlekłości postępowania w związku z wniesieniem przez niego skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 25 lutego 2021 r., I ACa 148/20.

W ocenie skarżącego Sąd Najwyższy przez okres trzech lat nie wydał postanowienia w przedmiocie przyjęcia lub odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przez co nastąpiło naruszenia art. 6, art. 13 oraz art. 14 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn.: Dz.U. 2023, poz. 1725 z późn. zm., dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Stosownie do art. 4 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, jeżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym - właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Najwyższy. Skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego oraz ponadto powinna zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania i przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie (art. 6 ust. 1 i 2 ustawy o skardze na przewlekłość). W sprawach nieuregulowanych w ustawie o skardze na naruszenie prawa strony do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy (art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość).

W przypadku skargi rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy niezbędne jest w tym zakresie sięgnięcie do przepisów o postępowaniu zażaleniowym w sprawach cywilnych regulujących zdolność postulacyjną strony. W myśl art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych (§ 1), chyba że stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny

lub radca Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, a w sprawach własności intelektualnej rzecznik patentowy (§ 2). Zasada ta znajduje zastosowanie do skargi na przewlekłość postępowania, podlegającej rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy i to niezależnie od przedmiotu postępowania, którego dotyczy zarzucana przewlekłość. W postępowaniu przed Sądem Najwyższym zdolność strony do podejmowania przez nią osobiście czynności procesowych jest zatem wyłączona. Skarga na przewlekłość postępowania w sprawach cywilnych, wniesiona przez podmiot pozbawiony zdolności postulacyjnej, podlega odrzuceniu bez wzywania do uzupełnienia braków formalnych (zob. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04; postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lipca 2019 r., I NSP 52/19 i z 11 września 2019 r. I NSP 7/19).

Ponieważ wniesiona w niniejszej sprawie skarga została sporządzona i podpisana przez samego skarżącego z pominięciem przymusu adwokacko-radcowskiego, to podlegała ona odrzuceniu na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość w zw. z art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398⁶ § 3 i art. 87¹ § k.p.c.

[SOP]

[ał]